

CENACOLE DE RUGĂCIUNE

pentru a invoca
pentru a invoca
reconcilierea

Nr. 7

iulie

2009

Surorile lui Isus Răscumpărătorul,
Onești - Slănic Moldova

„CRED CA ADORAȚIA

ESTE OPERA CEA MAI

FOLOSITOARE ÎN LUME”

În epoca noastră caracterizată de viteză și de eficiență, de o activitate frenetică în care omul aleargă în urma timpului și este continuu depășit de evenimentele și de schimbările rapide, poate să pară anacronism să vorbești despre simțul transcendenței, al contemplației și al adorației. Totuși de acestea omul are mai multă nevoie, este o necesitate urgentă pe care din păcate deseori caută să o satisfacă cu experiențe devastatoare.

Dar Biserica nu renunță să vorbească de Isus Cristos singurul Răscumpărător care a asigurat prezența Sa în toate zilele până la sfârșitul lumii. El se face prezent mai ales în sacramentul altarului, sub semnul pâinii și al vinului consacrate și, conștientă de a avea în Euharistie comoara sa inestimabilă, Biserica nu va putea niciodată să renunțe la a o înconjura cu devoțiunea care îi este datorată, adică adorația.

Este o valoare specifică Familiei noastre Religioase încă de la originile sale. Fondatoarea Victorine Le Dieu, o trăia cu intensitate și îndemna să fie primul scop pentru toți aceia care aveau la spiritualitatea sa.

Pe urmele sale să intensificăm rugăciunea noastră de adorație în fața Celui care este Domnul timpului și al istoriei și care a implantat cortul său în mijlocul oamenilor pentru a-i educa să stea cu Dumnezeu. Credința care în mulți pare să nu mai aibă consistență sau incizie asupra vieții, este totuși un foc care ținut aprins în inima câtorva, poate încă să aprindă întreaga lume.

"AVEȚI CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU"

EXPUNEREA SF. SACRAMENT

- ◆ Cântec

RUGĂCIUNE DE INTRODUCERE

Doamne Isuse, ne prezentăm înaintea Ta știind că ne chemi și ne iubești așa cum suntem. „Tu ai cuvintele vieții veșnice.” Prezența Ta în Euharistie a început cu sacrificiul de la ultima cină și se continuă sub forma comuniunii și a dăruirii totale a ceea ce ești.

Noi te adorăm și credem în Tine!

Mărește-ne credința. Prin Tine și în Duhul Sfânt pe care ni-l oferi, vrem să ajungem până la Tatăl pentru a-i spune „Da-ul” nostru unit cu al Tău. Tu ești speranța și pacea noastră, mijlocitorul, fratele și prietenul nostru.

Noi te adorăm și credem în Tine!

❖ Să ne rugăm:

Ajută-ne, Doamne, să înțelegem măreția Euharistiei, semn al alianței Tale, fă ca în ora trecerii noastre din această viață în casa Ta să nu rămânem fără Pâinea vieții, Isus Cristos, Fiul Tău și Domnul nostru. Amin.

◆ Doamne, învață-ne să ne rugăm!

Isus ne învață, mai întâi de toate că, rugăciunii făcută cu credință, îi urmează imediat un răspuns din partea lui Dumnezeu: și ne dă El însuși exemplu, în urma unei rugăciuni a lui Cristos, smochinul s-a uscat și s-a uscat imediat.

Cheia rugăciunii este credința și când rugăciunea e plină de credință, răspunsul lui Dumnezeu este sigur.

Cristos insistă că este necesar să cerem cu credință, pentru că e cea care mai mereu ne lipsește în rugăciune. Noi cerem chiar mult, dar cu prea puțină credință și de multe ori credința lipsește total.

În toată Evanghelia Isus ne îndeamnă cu o așa de mare insistență importanța credinței încât aproape ne obosește, dar este chiar elementul cel mai dificil al rugăciunii noastre peste care noi trecem cu prea multă ușurință.

Pentru a cere cu credință nu e de ajuns să spui cuvinte, nu sunt de ajuns doar câteva minute. Este nevoie de o reflecție mai profundă, de o atmosferă intimă cu Dumnezeu, de o umilință profundă.

Rugăciunea, așa cum ne-o învață Cristos, este o puternică educare la credință, presupune credința și educă la credință.

Cine elimină din rugăciunile proprii, cererile făcute fără credință, se formează la credință, îi permite lui Dumnezeu să intre în cele mai întunecoase colțuri ale sufletului său, în toate problemele cu care se confruntă și se deschide către paternitatea Sa în modul cel mai profund.

Isus ne dezvăluie un drum pe care toți putem să-l parcurgem, dacă avem puțină bunăvoință. Cu siguranță în unele dintre necesitățile noastre materiale sunt puncte în care nu vom fi niciodată siguri că vom fi ascultați, chiar dacă ne rugăm cu credință.

Anumite cruci sau dificultăți ne sunt necesare ca și pâinea. Dumnezeu care ne iubește nu ne răspunde. A făcut așa și cu Isus când în Grădina Măslinilor a cerut să fie eliberat de la umilința crucii.

Sunt însă sectoare nenumărate ale nevoilor noastre în care știm cu siguranță că Dumnezeu vrea să ne asculte dacă ne rugăm cu credință. El dorește acest lucru mai mult decât dorim noi. Și, iată cum: dorește să ne vindece de răutățile noastre spirituale, de obișnuințele rele, de lene, de egoism, în sfârșit de a ieși din propriile noastre păcate.

Suntem responsabili dacă punem limite în atotputernicia lui Dumnezeu deoarece cuvintele lui Cristos sunt clare: ”tot ceea ce veți cere în rugăciune, credeți că ați primit deja și vi se va da”.

(Din scrierile părintelui Andrea Gasparini)

◆ SĂ-L INVOCĂM PE DUHUL SFÂNT **PENTRU A CONDUCE ȘI A SUSȚINE RUGĂCIUNEA** **NOASTRĂ**

Vino Duhule Sfânt, iubirea Tatălui și a Fiului, purificatorul fărădelegilor, tămăduitorul rănilor, tăria celor slabi, mângâietorul celor întristați, lumina minții și apărătorul libertății.

Duhule Sfânt, coboară peste noi și ai milă de noi.

Vino din patria fericirii și pătrunde astfel tainele inimii mele încât, consumând cu focul tău viciile și răutatea ei, să-mi ierți toate păcatele. Revarsă în sufletul meu raza luminii tale, prin care luminându-mi mintea, să văd cele plăcute ție și învăpăindu-mi voința, să mă străduiesc a le urma cu toate puterile.

Duhule Sfânt, coboară peste noi și ai milă de noi.

Înalță-mă spre cele cerești, aprinzând în mine dorul după cele veșnice. Unește-mă cu Tatăl, cu Fiul și cu Tine prin unitatea iubirii tale și fă-mă să rămân statornic până la capăt.

Duhule Sfânt, coboară peste noi și ai milă de noi.

Călăuzește-mă de sus pe calea cea dreaptă, Iubitorule de oameni, așa încât sufletul meu, însetat de Tine, Principiul și Ținta vieții mele, să nu fie nicicând separat de Tine.

Duhule Sfânt, coboară peste noi și ai milă de noi.

Din Evanghelia după Sfântul Luca (11, 1-13.)

În ziua următoare, ieșind ei din Betania, lui i s-a făcut foame. Văzând de departe un smochin înfrunzit, s-a dus acolo, doar va găsi ceva în el. Când a ajuns la el, n-a găsit nimic decât frunze, pentru că nu era timpul smochinelor.

Și i-a zis: „Nimeni să nu mai mănânce rod din tine în veci!” Iar discipolii lui ascultau.

Dimineața, când au trecut din nou pe acolo, au văzut smochinul uscat din rădăcină. Amintindu-și, Petru i-a spus: „Învățătorule, iată, smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat”. Răspunzând, Isus le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu! Adevăr vă spun: oricine ar spune acestui munte „Ridică-te și aruncă-te în mare” și nu s-ar îndoi în inima lui, ci ar crede că se va împlini ceea ce spune, i se va da. De aceea vă spun: tot ceea ce veți cere în rugăciune, credeți că ați primit deja și vi se va da. Iar când sunteți în rugăciune, dacă aveți ceva împotriva cuiva, iertați, pentru că și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre”.

▪ **INVITAȚIE LA INTERIORIZARE:**

La prima vedere această mini-parabolă, apare un pic ciudată și atunci ne întrebăm: Dar ce fel de fructe căuta Isus? Gestul său este unul simbolic și vrea să ne facă să înțelegem că:

- ❖ Copacul fără fructe este biserica cu multe liturghii solemne, dar fără roade de dreptate și de iubire către aproapele;
- ❖ Copacul fără fructe este poporul lui Israel care l-a primit pe Isus în mod triumfal și după puține zile a strigat: „Răstignește-l”;
- ❖ Copacul fără fructe, plin de frunze este Ierusalimul care mai întâi îl acceptă pe Mesia și apoi se revoltă împotriva Lui;
- ❖ Copacul fără fructe suntem noi când ne mulțumim doar cu aparențe, când ne mulțumim să fim „plante ornamentale”, fără suflet, cu o viață trăită doar în obișnuință, fără esențialitate.

Isus ne recheamă din nou la o viață interioară și autentică, să fim persoane adevărate, curate la suflet, să aducem roade multe bogate în fapte bune ce ies din inima. Nu ne cere să distrugem ci să facem totul cu un angajament profund și să avem credință în El.

❖ SĂ INVOCĂM AJUTORUL DOMNULUI

Să-i cerem Domnului să ne facă puternici în credința și în Iubirea Sa și, să spunem:

Mărește credința noastră

- ◆ Isuse, tu îi privești cu iubire pe toți oamenii.
- ◆ Isuse, tu ai înmulțit pâinile pentru a sătura mulțimea.
- ◆ Isuse, tu te-ai coborât din cer pentru a da viață lumii.
- ◆ Isuse, asupra ta Tatăl și-a pus pecetea.
- ◆ Isuse, cine vine la tine nu va mai înfometa niciodată.
- ◆ Isuse, cine vine la tine nu va mai înseta niciodată.
- ◆ Isuse, tu nu-i respingi pe aceia care vin la tine.
- ◆ Isuse, tu vrei să ne dăruiești viața veșnică.

DIN ENCICLICA „SPE SALVI”

Un prim loc esențial de însușire a speranței este rugăciunea. Dacă nu mă mai ascultă nimeni, Dumnezeu încă mă ascultă. Dacă nu mai pot vorbi cu nimeni, nu mai pot invoca pe nimeni, lui Dumnezeu pot să-i vorbesc mereu. Dacă nu mai există nimeni care să mă poată ajuta - acolo unde este vorba de o necesitate sau de o așteptare care depășește capacitatea umană de a spera - El poate să mă ajute. Dacă sunt izolat în singurătate extremă...; dar cel care se roagă nu este niciodată total singur. Din treisprezece ani de închisoare, dintre care nouă în izolare, neuitatul Cardinal Nguyen Van Thuan ne-a lăsat o broșură prețioasă: *Rugăciuni de speranță*. În timpul celor treisprezece ani de închisoare, într-o situație de disperare aparent totală, ascultarea lui Dumnezeu, faptul de a-i putea vorbi, a devenit pentru el o crescândă forță de speranță, care după eliberarea lui i-a permis să devină pentru oamenii din toată lumea un martor a speranței - al acelei speranțe care chiar și în nopțile de singurătate nu apune. Augustin a ilustrat foarte frumos relația intimă dintre rugăciune și speranță într-o omilie despre *Prima Scrisoare a lui Ioan*. El definește rugăciunea ca exercițiu al dorinței. Omul a fost creat pentru o realitate mare - pentru însuși Dumnezeu, pentru a fi umplut de El. Însă inima sa este prea strâmtă pentru realitatea mare care i-a fost hărăzită. Trebuie să fie lărgită. "Trimițând [darul său], Dumnezeu lărgeste dorința noastră; prin intermediul dorinței lărgeste sufletul și dilatându-l îl face mai capabil [să-l primească pe El însuși]". Augustin face trimitere la sfântul Paul care spune despre sine că trăiește îndreptat spre lucrurile care trebuie să vină (cf. *Fil 3,13*). Apoi folosește o imagine foarte frumoasă pentru a descrie acest proces de lărgire și de pregătire a inimii umane. "Presupune că Dumnezeu vrea să te umple cu miere [simbol al gingășiei lui Dumnezeu și al bunătății sale]. Însă dacă tu ești plin de oțet, unde vei pune mierea?" Vasul, adică

inima, trebuie mai întâi să fie lărgită și apoi curățată: eliberată de oțet și de gustul său. Aceasta cere muncă, costă durere, dar numai așa se realizează adaptarea la care suntem destinați

CU VICTORINE SĂ ACLAMĂM

Lui Dumnezeu singur trebuie să-i dăm slavă, pe El singur trebuie să-l iubim, numai pentru El trebuie să ne jertfim, El singur ne dă mântuirea. El este începutul, el singur țelul suprem. El singur ne dă ziua pentru el singur faptele și iubirea.

Slavă numai lui Dumnezeu! Să-i fim recunoscători!

El este Tatăl nostru și cere toată iubirea noastră.

Slavă Tatălui, slavă fără încetare Fiului său unul născut și Duhului iubirii! Numele lor să fie de trei ori binecuvântat. Doamne vie împărăția ta! Ca eu să trăiesc pentru a te binecuvânta și să mă jertfesc în tine pentru veșnicie. Doamne vie împărăția ta!

❖ SĂ NE RUGĂM ÎMPREUNĂ

Dumnezeu este mereu aproape de către cel care își pune încrederea în El. Să ne adresăm Lui cu credință și să spunem:

Ascultă, Doamne rugăciunea noastră!

❖ Pentru ca acțiunea Bisericii să fie lumină pentru popoare și purtătoare de mântuire până la capătul pământului, în orice națiune, rasă, popor și limbă. Să ne rugăm:

❖ Pentru ca lumea să asculte vocea lui Cristos, să găsească în El viață și siguranță și să nu se lase înșelată de orice părere care suflă în vânt. Să ne rugăm.

❖ Pentru ca toți creștinii persecutați să fie întăriți în credință și să se simtă încurajați de Cuvântul lui Dumnezeu. Să ne rugăm

❖ Pentru ca cei care sunt descurajați, meditând la iubirea lui Dumnezeu să se reîntoarcă la Dumnezeu și să obțină de la Duhul Sfânt puterea speranței care nu dezamăgește. Să ne rugăm.

❖ Pentru tinerii care sunt atrași de teoria „de a avea totul si repede”, pentru ca educatorii să le propună valorile trăite de ei înșiși, astfel încât să se vădească în lume, iubirea lui Cristos. Să ne rugăm

❖ Pentru ca fiecare familie să exprime în fidelitatea vocației sale gratuitatea la iubire și în relațiile sociale și să fie semn vizibil pentru apărarea și grija vieții în orice moment al dezvoltării sale. Să ne rugăm

❖ Pentru cei cărora Dumnezeu le împarte sămânța vocației, să găsească susținere în siguranța fidelității lui Dumnezeu și în exemplul celor care trăiesc vocația lor în slujirea zilnică a lui Cristos și a fraților. Să ne rugăm

❖ Doamne mărește credința noastră pentru a ști să o proclamăm fără rușine, să o mărturisim fără frică, să o trăim fără compromisuri. Să ne rugăm

Rugăciune – prin mijlocirea Victorinei..

Preasfântă Treime, Atotputernicie infinită, Te ador,
Te iubesc și Te rog, dacă acest lucru este conform voinței Tale,
să glorifici pe slujitoarea Ta, Sora Victorine Le Dieu,
apostol înflăcărat al ispășirii și al reconcilierii.
Ea, atrasă de iubirea Ta infinită, dăruită nouă în Euharistie,
ți-a consacrat întreaga sa viață pentru a colabora cu Cristos,
„Unicul Răscumpărător” la opera mântuirii
și a-l readuce pe om în unitatea Sfintei Treimi.
Prin mijlocirea ei și pentru meritele sale,
Te implor, Dumnezeul meu,
să-mi acorzi harul pe care ți-l cer din toată inima.
fă ca fiecare om și toate popoarele să se deschidă la dialog și la reconciliere
și în lumea întreagă să domnească pacea.
Primește rugăciunea mea, Părinte, izvorul oricărei sfințenii,
prin Isus Cristos Răscumpărătorul nostru
care împreună cu Tine și cu Duhul Sfânt viețuiește și domnește
în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru

SĂ NE RUGĂM:

O Doamne, Tatăl și Creatorul nostru, în numele lui Isus Cristos, fratele și Răscumpărătorul nostru, îți prezentăm cererile noastre siguri ca Tu ne vei asculta și ne vei dăruia harul tău. Prin Cristos Domnul nostru. Amin.

- ◆ **Cântec pentru repunerea Sf. Sacrament.**
- ◆ **Cântec sau rugăciune la Sf. Fecioară Maria.**

pe urmele Victorinei

În bicentenarul nașterii sale 1809 - 2009

Victorine Le Dieu cine este ?

Victorine Le Dieu ; o viață al cărei mesaj a străbătut hotarele timpului și spațiului și care se distinge în angajarea concretă a tuturor acelor care l-au primit și care-l întrupează cu fidelitate în existența cotidiană.

Dar... care este darul de har pe care Duhul l-a trezit în inima ei ?

Să parcurgem în fugă evenimentele mai semnificative ale existenței sale din care a izvorât acel ideal de viață ce a lăsat urme de neșters în istoria ei și a noastră.

Victorine se naște la Avranches, în Franța, la 22 mai 1809. este imediat după revoluția care a zguduit profund națiunea și a dus la consecințe inevitabile: indiferență religioasă, anticlericalism, societate dezorganizată, suflete tulburate, copii părăsiți, ură violență, teroare, dispreț... o întreagă gamă de situații care o sollicită direct și imediat.

Intr-o ascultare profundă de Acela care o cheamă, intuiește care trebuie să fie răspunsul său: să colaboreze cu Cristos la opera de răscumpărare.

În scrierile sale autobiografice notează. "Atracția spre retragerea absolută devenea tot mai puternică, dar, înțelegând și trebuința de a avea adevărați misionari în țările care se consideră civilizate, de a avea case pentru a primi sau ocroti, cel puțin pentru un timp, sărmame suflete decăzute, sau în pericol pe marea acestei lumi, în fața unor scandaluri mereu mai mari, am simțit nevoia unei imense ispășiri".

A ispăși, a împăca, a reface unitatea în iubire, a sluji cu suflet umil pe frați, în special pe cei loviți de păcat, de marginalizare, de sărăcie, a adora pe Cristos în Euharistie, devin marile valori pentru care își angajează întreaga ei existență.

Dificultăți de tot felul, neînțelegeri continue, așteptări îndelungi, răspunsuri dezamăgitoare, refuzuri inexplicabile întrețes fără încetare drumul său, dar ea nu se descurajează. Poartă în inimă un mare ideal pentru care merită să se zbată, să învingă obstacolele, să riște, să-și dea viața.

"Iată slujitoarea Domnului. Fiat!" este refrenul obișnuit care bate ritmul drumului ei, bătaia inimii ei unde palpită puternic o singură dorință: "A lucra cu Isus Răscumpărătorul și Maica Reconciliatoare pentru mântuirea lumii".

Euharistia este centrul vieții sale, este punctul constant de referință ce dă sens idealului său, este sacramentul iubirii lui Dumnezeu care reface unitatea a tot ce este frânt, rănit, zdrobit... din celebrarea și adorarea acestui mister de iubire, Victorine își trage puterea pentru misiunea sa în Biserică și în lume.

"Isus este singurul și adevăratul răscumpărător". Prin El, cu El omenirea întreagă este readusă la Tatăl, în puterea Duhului Sfânt.

La 15 ianuarie 1863, Victorine obține o audiență particulară la Papa Pius al IX – lea, care aprobă nașterea unei noi familii religioase: Congregația Surorilor lui Isus Răscumpărătorul. Victorine își trăiește ultimii ani de viață la Roma, unde la 26 octombrie 1884 își încheie existența pământească spre a continua, așa cum ea însăși spunea, adorația perpetuă în cer.

Idealul Victorinei are orizonturi vaste: ea vrea ca la el să participe toți aceia care, în diferite stări de viață, sunt chemați de Duhul Sfânt să împărtășească acest dar în Biserică:

“Gândul meu și dorințele mele aparțin tuturor în toate locurile... este un har pe care Domnul îl acordă în aceste timpuri din urmă care au mai mult ca oricând nevoie de ispășire și răscumpărare”.